

[Aksel Larsen.]

taget, herunder at skaffe industri til Sønderjylland og ikke mindst til det sydvestlige hjørne.

Jeg håber, jeg må opfatte statsministerens udtalelser som en irettesættelse til den højtærede minister for udenrigsøkonomi, som, hvis jeg skal tro det socialdemokratiske blad Sønderjyden, på et kursus for tillidsmænd fra „Vesteregnet“ i Sønderjylland har fremsat mildt sagt forbløffende udtalelser. Den højtærede minister skal have sagt — jeg beder om tilladelse til at citere det —:

„Med den stagnation, der råder i landsdelen, må der sættes gang i noget, og det er for mig mere betydningsfuldt, at erhvervslivet blomstrer, end man skeler til, om den ene eller den anden virksomhed er på danske eller tyske hænder. Vi må først og fremmest søge at skabe gode kår for befolkningen.“

Jeg håber, at jeg må opfatte statsministerens udtalelse som en irettesættelse til den højtærede minister for udenrigsøkonomi; for det kan ikke være ligegyldigt, om erhvervslivet i Sønderjylland er på danske eller tyske hænder. Det må være muligt for Danmark at stille sig som national opgave at ophjælpe erhvervslivet, skabe større beskæftigelse og dermed større befolkningstæthed i Sønderjylland, således at den økonomiske genforening af Sønderjylland med moderlandet endelig kan blive til virkelighed.

Naturligvis kan og bør der også gøres noget for andre områder af landet, der i særlig grad mangler beskæftigelse, fordi der dér i ringe grad findes industri. Jeg tænker på sådanne områder som Lolland, Thy og store dele af Vendsyssel. Det må være muligt for staten gennem dens herredømme over kredit- og lånepolitikken på mangfoldige områder at påvirke dem, der vil starte nye industrier, til at lægge dem i sådanne egne, hvor der i særlig grad er brug for disse industrier, samtidig med at man ved statsinitiativ og statsarbejder kan gøre noget for, at erhvervslivet kommer til at blomstre.

Lad mig igen — selv om det måske keder nogle — nævne spørgsmålet om Hanstholm havn. Hvis Hanstholm havn havde været en kendsgerning, ville vi have set en opblomstring af Thy blot af den grund, at

der fandtes en god havn. Lad os dog se at få mere gang i dette arbejde. Men der kan sikkert findes andre områder, hvor staten kan sætte ind.

Når jeg nu taler om Thy og Hanstholm, kommer jeg i tanker om, at det jo er områder, der er udsat for uhyre megen blæst. Statsministeren har i sin tale nævnt Danmarks energiproblem og de store beløb, vi må ofre på at importere brændsel her til landet, for at vi kan fremstille den nødvendige energi. Jeg ved, at man arbejder på at løse energiproblemet ved hjælp af atomkraft, men det er ikke svært at se, at der vil gå en meget lang årrække, før der her ligger nogen praktisk løsning af betydning. Ja men hvorfor så ikke bruge den naturkraft, vi råder over herhjemme, nemlig blæsten? Ville det ikke være muligt ved hjælp af den at fremstille elektricitet? Ville det ikke være muligt ved at investere den fornødne kapital gennem opstilling af hundreder eller tusinder af moderne vindmotorer i de egne, hvor der er mest blæst, at sørge for, at der blev fremstillet elektricitet, som ikke behøvede at koste os valuta for hver eneste kW, der skal fremstilles. Jeg vil anbefale tanken til rette vedkommendes overvejelse.

Jeg savnede i statsministerens tale en bemærkning om Island. Det plejer der ellers altid at være i den statsministerielle tale. Men her blev der ingenting sagt. Ja, så må jeg tillade mig at spørge den højtærede statsminister, om vi ikke snart kan vente et initiativ fra regeringens side i spørgsmålet om de islandske håndskrifter. Nu synes jeg, at den sag har hvilet længe nok, og jeg synes, det er på tide, at Danmark tager et initiativ for at få denne kontrovers mellem Danmark og Island ud af verden, og således gør det mest mulige for herved at skabe det bedst mulige forhold mellem Danmark og Island. Og jeg lægger ikke skjul på, at mit partis mening er den, at håndskrifterne moralsk i enhver henseende er islandsk nationaleje, og at Danmark burde være storsindet nok til at handle i overensstemmelse med denne opfattelse.

Hvad det udenrigspolitiske afsnit i statsministerens tale angår, så var det forstemmende, at statsministeren først og fremmest nævnte NATO og først efter en omtale af NATO — som han karakteriserede som et